

Arrest

nr. 280 309 van 18 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE DECKER
Kouterstraat 20
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE DECKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Eritrese staatsburgerschap te bezitten en van origine Tigrinya te zijn. U bent geboren op 1.02.1990 in Habela, zoba Gash Barka, Eritrea, waar u altijd gewoond heeft. U bent de broer van W. G. G. (O.V. X).

In uw dorp gaat u naar school van het eerste tot vijfde leerjaar, evenwel niet aaneensluitend. Tussendoor hield u zich bezig met het zorgen voor de dieren van uw familie. In 2006 stopt u definitief met school.

In 2009 krijgt uw vader een oproepingsbrief voor u van de dorpsadministratie om uw legerdienst aan te vatten. Uw vader neemt u echter in bescherming en stuurt u niet naar de administratie. Als gevolg daarvan wordt hij opgepakt. Een maand later stuurt uw moeder u alsnog naar de administratie; daarop wordt uw vader vrijgelaten en begint u uw militaire opleiding in Tokombia die een viertal maanden duurt.

Na de militaire training wordt u toegewezen aan een unit die op verschillende plaatsen gestationeerd is, zoals Barentu, Tokombia, Gerenfit, Gogne. De taak van uw unit bestaat erin om burgerlijke en militaire faciliteiten te bewaken en de orde op straat te bewaken. Uw unit wordt ook ingezet voor geheime spionage-opdrachten in de grensstreek met Ethiopië en in Ethiopië zelf (vooral in de regio van Adi Teklay): de bedoeling is dat jullie guerrillagroeperingen, zoals die van de Kunama, in de gaten gaan houden.

Tijdens uw tijd in het leger krijgt u maar weinig de toestemming om naar huis terug te keren. Daarom doet u dat soms zonder toestemming, waar u dan bij terugkeer voor gestraft wordt. Tijdens één van uw bezoeken aan huis in januari 2014 trouwt u met R. S. T.. Kort daarop, in februari 2014, wordt jullie dochter M. geboren.

U bent het hoe langer hoe meer oneens met de spionageactiviteiten waaraan u moet deelnemen en beslist daarom uit het leger te deserteren. Dat doet u in april 2016. U bent op dat moment gestationeerd in Shahte. U doet alsof u naar het toilet moet, maar neemt in de plaats de bus naar Barentu en van daar een andere bus naar uw dorp Habela. U blijft er een nacht en zet de dag nadien uw reis te voet verder. Zo steekt u de grens met Ethiopië over waar u door het Ethiopische leger naar het vluchtelingenkamp Hintsats gebracht wordt. U blijft daar een maand en gaat dan verder richting Soedan. Na een tweetal weken verblijf in Soedan gaat u verder noordwaarts; eerst naar Libië en dan de Middellandse Zee over naar Italië waar u een verzoek tot internationale bescherming indient op 12 september 2016. U wordt gelokaliseerd naar Zwitserland waar u een verzoek tot internationale bescherming indient op 16 augustus 2017 maar die wordt geweigerd. U trekt verder naar België waar u op 17 februari 2020 een verzoek tot internationale bescherming indient.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de originele Eritrese identiteitskaart van uw broer neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 5904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet

worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 1, p. 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw Eritrese nationaliteit en het feit dat u werkelijk van Eritrea afkomstig bent, niet betwist wordt. Doch wordt benadrukt dat dit feit los staat van de vraag of u uw land van herkomst, Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten en in welke omstandigheden u leefde in uw land van herkomst. Immers, indien u Eritrea niet illegaal zou hebben verlaten, kan niet ingezien worden om welke redenen u een vrees zou koesteren bij terugkeer naar Eritrea. In dit opzicht wordt opgemerkt dat u allerminst aannemelijk maakt dat u Eritrea op illegale wijze heeft verlaten.

Om te beginnen dient gewezen te worden op flagrant tegenstrijdige verklaringen die u hieromtrent aflegde tegenover de asielinstanties van Zwitserland (waar u een verzoek tot internationale bescherming had ingediend alvorens dat in België te doen, CGVS p. 18), zowel wat betreft de omstandigheden waarin u in 2016 uit het leger zou zijn gedeserteerd als uw illegale vlucht zelf.

Zo verklaart u dat u al van in het begin van uw carrière in het leger (i.e. al sinds 2009 – dus van in het jaar van uw oproeping; CGVS p. 8, 12) op geheime spionagemissies (naar Ethiopië) werd gestuurd met uw unit, hoewel u bij de Zwitserse asielinstanties verklaarde dat dat pas het geval was vanaf 2015 toen u werd toegewezen aan de basis 'Silia' (zie toegevoegde informatie in Cedoca Aanvraag Derde Landen Zwitserland dd. 1.10.2021). Op het CGVS verklaart u ook dat u tijdens deze spionagemissies de Tigray-rebellengroepen, bestaande uit etnische Kunama, moest observeren die opereerden van op Ethiopisch grondgebied. Dat gebeurde volgens u niet in samenwerking met het Ethiopische leger – met dit leger hadden jullie naar eigen zeggen nooit incidenten en zagen ze jullie nooit (CGVS p. 12). Tegenover de Zwitserse autoriteiten daarentegen spreekt u met geen woord over Tigray- of Kunamarebellen die u moest schaduwen, maar blijkt dat u op Ethiopisch grondgebied het Ethiopische leger zelf ging observeren om hun posities en wapens na te gaan (zie toegevoegde informatie in Cedoca Aanvraag Derde Landen Zwitserland dd. 1.10.2021).

U verklaart dat uw ontsnapping uit het leger (i.e. april 2016) in Shehate gebeurde waar u op dat moment al een 3 à 4 maanden gestationeerd was (i.e. dus sinds begin 2016) (CGVS p. 13-14), terwijl u in Zwitserland verklaarde dat u al in Shehate was sinds oktober 2014 - of februari gezien u zichzelf corrigeerde na deze verklaring. Bovendien verklaarde u in Zwitserland dat u in Shehate was omdat u daar met anderen van uw unit lessen volgde in een academie van het leger voor telkens een aantal maanden; tussendoor voerde u dan uw militaire opdrachten uit (zie toegevoegde informatie in Cedoca Aanvraag Derde Landen Zwitserland dd. 1.10.2021).

Op het CGVS verklaarde u dan weer nooit meer enige opleiding genoten te hebben of lessen te hebben gevolgd in Eritrea nadat u in 2006 met uw (reguliere) lagere school gestopt was (CGVS p. 18).

Welnu, bovenstaande flagrante tegenstrijdigheden maken dat er ernstige vragen kunnen gesteld worden bij uw verklaringen omtrent uw effectieve activiteiten voor het Eritrese leger en uw locaties in het kader van uw legerdienst, waardoor meteen ook de geloofwaardigheid van de directe omstandigheden waarin u uit dit leger zou zijn ontsnapt in april 2016 (nl. gebaseerd zijnde in Shehate van waaruit u geheime missies moest ondernemen in Ethiopië), alvast ernstig wordt ondermijnd.

Niet alleen over de (militaire) context waaruit u zou zijn ontsnapt legt u inconsistente verklaringen af bij de Belgische en Zwitserse asielinstanties; dat is ook zo wat betreft uw vluchtroute zelf. Zo verklaart u dat u de legerbasis in Shehate te voet verliet en in dat dorp een bus nam naar Barentu waar u dan een andere bus nam naar uw dorp Habela. In Habela bracht u thuis de nacht door om dan 's anderendaags anderhalf uur te voet oostwaarts te stappen waar zich de grens met Ethiopië bevindt, die u in de regio van Adi Teklay overstak. In Ethiopië bleef u eerst een maand in het vluchtelingenkamp van Hintsats waarna u verder trok; eerst te voet naar Shire, dan met de bus naar Addis Abeba en dan naar Metema waar u de grens met Soedan overstak. In Soedan kwam u eerst aan in een kamp in Hajer; twee weken later zette u dan uw weg verder naar Libië (CGVS p. 13-17). Deze reisroute is evenwel compleet tegenstrijdig aan wat u kenbaar maakte bij de Zwitserse instanties. Daar verklaarde u dat u in Shehate een bus nam naar Antore, van Antore te voet naar Mai Shigli (waar u de nacht doorbracht) en van Mai Shigli te voet naar Omhajer (i.e. de Eritrese stad op het drielandenpunt Eritrea-Ethiopië-Soedan) – u volgde van uw startpunt dus een duidelijk zuidwestwaartse route (en geen oostelijke) van een paar honderd kilometer tot de grensregio. Van Omhajer ging u dan te voet de Soedanese grens over waar u eerst naar Hamdait ging en dan naar Shagarab. U bleef ook nog twee maanden in Khartoum voor u naar Libië trok. (zie toegevoegde informatie in Cedoca Aanvraag Derde Landen Zwitserland dd. 1.10.2021). Volgens deze versie bent u dus nooit in Ethiopië geweest – in tegenstelling tot wat u bij het CGVS beweert – en legt u aldus compleet andere verklaringen af wat betreft de route die u eerst met de bus vanuit Shehate zou afgelegd hebben, de richting waarin u zich naar de grens begaf, de plaats waar u de grens overstak, zelfs het land dat u na Eritrea betrad en de duur van uw verblijf in Soedan. Zodoende kan u op geen enkele manier overtuigen welke route u uit Eritrea zou hebben genomen en is de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op dit vlak stuitend.

Geconfronteerd met deze merkwaardige vaststellingen tussen uw verklaringen bij de Belgische en Zwitserse asielinstanties, blijft u vasthouden aan de versie die u geeft bij het CGVS en wijt u de tegenstrijdigheden aan 'misschien een tolkprobleem' (i.c. dat u niet in Ethiopië zou zijn geweest maar rechtstreeks naar Soedan zou zijn getrokken, dat u in het leger geen les meer heeft gevolgd, dat uw geheime missies in het leger niet begonnen in 2015 maar in 2009 – CGVS p. 18-19). Echter, op geen enkel moment tijdens uw gehoren bij de Zwitserse asieldiensten blijkt enig tolkprobleem. Meer nog, u gaf daar tijdens uw interviews aan de tolk goed te begrijpen (zie toegevoegde informatie in Cedoca Aanvraag Derde Landen Zwitserland dd. 1.10.2021). Zodoende kan uw verwijzing naar de tolk(en) in Zwitserland niet weerhouden worden als verschoning voor de frappante tegenstrijdigheden met uw verklaringen op het CGVS. Bovendien biedt het louter vasthouden aan één van twee tegengestelde versies van de feiten geen overtuigende uitleg voor de opgeworpen inconsistenties.

Rekening houdend met bovenstaande, opvallende inconsistenties tussen uw verklaringen op het CGVS en bij de Zwitserse asielinstanties wat betreft uw vlucht uit Eritrea, kan dus geen geloof gehecht worden aan de wijze waarop u dat zou gedaan hebben. Daarnaast dient nog gewezen te worden op een aantal weinig overtuigende elementen aangaande uw illegale vlucht uit Eritrea die u aflegt op het CGVS zelf.

Zo valt het meteen op dat u verklaart dat er onderweg van Shehate naar Barentu en van daar naar uw dorp Habela – i.e. de route die u met de bus aflegde – geen checkpoints zijn (CGVS p. 14), hoewel die er volgens informatie toegevoegd aan het administratief dossier wel zijn, net zoals op verschillende plaatsen in Eritrea. Het is ook maar weinig aannemelijk dat u beslist om – nadat u was weggelopen van uw legerbasis in Shehate – gewoon naar uw dorp Habela te gaan en daar thuis de nacht ging doorbrengen, als uit uw verklaringen blijkt dat u eerder al een aantal keer het leger had verlaten zonder toestemming om naar huis te gaan in uw dorp waar soldaten u dan weer kwamen opzoeken om u terug op te pakken (CGVS p. 11). Het is immers zeer plausibel dat men opnieuw meteen soldaten naar uw huis stuurt om u te zoeken na uw ontsnapping uit het leger omdat dit de plaats was waar men u vroeger al een aantal keer had teruggevonden.

Bovenstaande vaststellingen waaruit manifeste inconsistenties naar voren komen betreffende uw beweerdde omstandigheden waarin u uw illegale vertrek uit Eritrea aanvatte, uw illegale vlucht uit het land en uw al dan niet daaropvolgende verblijf in Ethiopië, doen ernstig en fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging jegens Eritrea in deze context aannemelijk te maken. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke wedervaren en reële situatie in Eritrea en de manier waarop u Eritrea heeft verlaten. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw levensomstandigheden en uw feitelijke vlucht uit Eritrea kan niet genoeg benadrukt worden. U werd immers aangespoord om de waarheid te vertellen (CGVS p. 1, p. 3) en waar u werd geconfronteerd met inconsistenties en anomalieën in uw verklaringen, bleef u bij uw versie van de feiten en wijzigde u uw verklaringen niet.

Het dient benadrukt, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen, komt naar voren dat uw verklaringen betreffende uw beweerdde illegaal vertrek uit Eritrea, niet geloofwaardig bevonden worden. Dit gegeven zijnde, kan enkel besloten worden dat u het land op een legale wijze verlaten heeft. Logischerwijze impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing.

Het door u neergelegde document, namelijk de identiteitskaart van uw broer, wijzigt niets aan bovenstaande analyse. Dit document bevat immers louter persoonsgegevens van uw broer. Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat in het kader van het verzoek tot internationale bescherming in België van uw broer W. G. G. (O.V. 8.892.980) op 21 september 2020 werd overgegaan tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Echter, het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België heeft géénszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen. Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift als middel de schending aan van “de vluchtelingenconventie van 1951, de artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, het zorgvuldigheidsbeginsel en art. 48/3 vreemdelingenwet, art. 48/6 van de vreemdelingenwet en art. 48/7 vreemdelingenwet”.

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“Verweerster is in hoofdzaak van oordeel dat verzoeker doorheen zijn verklaring zijn persoonlijke vrees op vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of vrees op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Daarbij verwijst verweerster in de negatieve beslissing van 16 december 2021 voornamelijk op tegenstrijdigheden wat betreft de omstandigheden waarin verzoeker zou gedeserteerd zijn uit het leger als ook de reisweg van verzoeker van zijn land van herkomst naar Europa.

Deze tegenstrijdigheden zouden de geloofwaardigheid van zoeker in die mate aantasten dat ze volgens verweerster elke vrees voor vervolging in zijne hoofde teniet doen: [...]

A.3

Vooreerst wenst verzoeker te benadrukken dat overeenkomstig art. 48/6 § 1 VW voornamelijk het bewijs omtrent de 'identiteit of nationaliteit' viseert wat betreft de negatieve indicatie met betrekking tot de algemene geloofwaardigheid van het relaas. Verzoeker stelt toch vast dat er géén betwisting wordt gevoerd over de identiteit en/of nationaliteit van verzoeker. (zie bijvoorbeeld RW 240.518 van 7 september 2020: discrepanties in reisweg zijn onvoldoende om de algemene geloofwaardigheid aan te tasten).

Op basis van het relaas van verzoeker kan ook géén twijfel over bestaan over deze essentiële elementen. Zijn identiteit en afkomst zijn afdoende bewezen volgens verweerster. Daarnaast zal uw raad ook vaststellen dat bij de vergelijking tussen het Zwitserse en Belgische verhoor ondanks de opgeworpen discrepanties er voor zo'n 95 % overeenstemming is tussen de verhalen. Verzoeker geeft in beide verhoren ook soms andere en bijkomende details verteld welke volledig in overeenstemming zijn met de realiteit en aantonen dat zijn verhaal doorleefd is.

De kern van zijn relaas en de vrees voor vervolging die hij heeft, en die hieronder later verder zal worden ontwikkeld, staat buiten kijf.

A.4

Dat er echter discrepanties bestaan tussen de verklaring in Zwitserland en deze bij het CGVS wat betreft de reisweg van verzoeker kunnen niet worden betwist. Verzoeker erkent dat hij op heden over zijn reisweg heeft gelogen op het CGVS. Er werd aan verzoeker immers verteld dat de reden van zijn weigering in Zwitserland, na 3 jaar verblijf, werd geweigerd omdat zijn reisweg niet werd geloofd. (zie pagina 6 van de Zwitserse beslissing van 17 jan 2020 in het administratief dossier). Verzoeker excuseert zich wat dit punt betreft dan ook en erkent dat de oorspronkelijke reisweg de correcte reisweg is geweest.

A.5

Wat betreft de ogenschijnlijk tegenstrijdige verklaring wat betreft de legerdienst van verzoeker wenst hij hieromtrent toch enkele zaken te nuanceren. Er worden in de negatieve beslissing verschillende schijnbare discrepanties opgemerkt:

- *Over het startpunt van de spionagemissies door verzoeker*
- *Het doel van deze spionagemissies (spioneren van rebellen of van ethiopische leger)*
- *Tijdstippen en duurtijden wanneer verzoeker ergens stond gestationeerd*
- *Of verzoeker al dan niet opleidingen genoten had tijdens zijn dienstplicht.*

het startpunt van spionagemissies berust de discrepantie op een verkeerde lezing van het Zwitserse verhoor. Verzoeker heeft steeds aan de Ethiopische grens gewerkt en daar soortgelijk werk moeten uitvoeren, dat blijkt ook uit impliciet uit verschillende vragen van dit verhoor, bijvoorbeeld: [...] (vraag 121, Zwitsers verhoor in administratief dossier)

Het Zwitsers verhoor spits zich van in het begin op deze periode vanaf 2015 maar is veel minder diepgaand wat betreft de legerdienst die verzoeker daarvoor diende te doen. Het is dus niet omdat verzoeker hier niet over bevraagd werd dat dit een leugen betreft.

Ook wat betreft het doel van deze spionagemissies is het duidelijk dat het Zwitsers verhoorverslag veel minder ingaat op wie er diende te worden gespioneerd. Het is de Zwitserse protection officer die in vraag 109 begint over het Ethiopische leger. Voor verzoeker is het verschil tussen Ethiopische rebellen en het regeringsleger een minder afgelijnd gegeven. Hij werd over de grens gestuurd om Ethiopische 'vijanden' in het oog te gaan houden.

De andere beperkte discrepanties die tussen beide verhoren bestaan zijn niet van de aard om de algemene geloofwaardigheid van zijn relaas in twijfel te trekken.

A.6

Er kan immers geen twijfel over bestaan dat verzoeker zijn legerdienst diende uit te voeren nu hij een voldoende kennis demonstreert van wat dit inhield. Zie bijvoorbeeld vraag 127 van het zwitsers verhoorverslag [...]

Verzoeker demonstreert echter ook op verscheidene manieren dat hij een afdoende kennis bevat van het leven als dienstplichtige.

De verklaringen over zijn gedwongen dienstplicht stemmen verder dus ook overeen met de algemeen gekende modus operandi van de Eritrese autoriteiten. Uit landeninformatie blijkt dat een legaal vertrek uit Eritrea slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden en slechts onder strikte omstandigheden georganiseerd kan worden:

[...]

Het loutere feit dat er een of meerdere kleine discrepanties in het verhaal van verzoeker zitten doen géén afbreuk aan de realiteit dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat verzoeker, onderhevig aan dienstplicht, over een exitvisum zou beschikken. Het mag immers niet worden vergeten dat het relaas zich uitstrekt tussen 2009 en 2016, minstens reeds 5 jaar geleden.

Uit bovenstaande volgt dat hij bij een terugkeer naar Eritrea zonder enige twijfel zal worden onderworpen aan vervolging:

[...]

Verzoeker benadrukt ook dat hij reeds in het verleden bij het verlaten van zijn dienst reeds werd onderworpen aan vervolging, wat conform art. 48/7 VW als een duidelijke aanwijzing moet worden beschouwd dat de vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker reëel is.

A.7

Het middel is dan ook gegrond."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker "EASO, Eritrea national service, exit and return 2019".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. De Raad stelt vast dat er geen geloof gehecht wordt aan de beweerde vrees ten aanzien van Eritrea omwille van een vermeende desertie en illegaal vertrek, gelet op de volgende vaststellingen inzake zijn voorgehouden profiel:

- Verzoeker geeft tegenstrijdige informatie over de opleiding die hij genoten heeft. Bij de commissaris-generaal verklaart hij namelijk dat hij, nadat hij in 2006 stopte met de (reguliere) lagere school, geen vorm van opleiding meer gehad heeft (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 18). Voor de Zwitserse autoriteiten verklaarde hij nochtans dat hij tijdens zijn legerdienst naar een academische school is gegaan (vraag 170 tot en met 177, *Erste Anhörung*, 12 maart 2018).
- Verzoeker legt vage verklaringen af over de inhoud van de missies die hij moest doen tijdens zijn legerdienst. Hij slaagt er niet in om concreet uit te leggen wat zijn dagelijkse taken waren en hoe zijn dagen eruit zagen (notities, p. 10-13). Waar het verzoekschrift probeert aan te tonen dat verzoeker wel degelijk kennis heeft over de gang van zaken in het leger, merkt de Raad op dat één enkel antwoord (uit het Zwitsers gehoorverslag) aangaande een beweerd codewoord geen afbreuk doet aan bovenstaande bevindingen. Bovendien wordt door verzoeker ook niet aangetoond dat deze “kennis” overeenstemt met de realiteit.
- Wanneer hem tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt waarom net hij opgeroepen werd voor het uitvoeren van zulke belangrijke en gevaarlijke missies op het grondgebied van Ethiopië, antwoordt verzoeker geenszins overtuigend (notities, p. 12). Het is nochtans niet aannemelijk dat het Eritrese leger iemand zoals verzoeker zou toevertrouwen met dergelijke missies gezien hij zich in het verleden reeds niet betrouwbaar had getoond: hij nam volgens zijn verklaringen meerdere keren zonder toestemming verlof en weigerde bovendien bij de start van zijn dienstplicht om in het leger te treden. Wanneer de *protection officer* hem hierover ondervraagt, antwoordt hij opnieuw ontwijkend: “*Wat zou u doen in mijn plaats, als je niet op het gepaste moment naar huis kan? Of als je na 1,5j je gezin niet gezien hebt. Ik moest sowieso een manier vinden om er zelf naartoe te gaan.*” (notities, p. 13).
- Bovendien zijn de verklaringen van verzoeker met betrekking tot wie hij moest spioneren inconsistent. Hij verklaart bij de commissaris-generaal dat ze de grens met Ethiopië meerdere keren overgestoken hebben om de rebellengroeperingen te bespioneren. Hij verklaart over de rebellen: “*Nee, soms gingen we ook binnen. We gingen ook achter hen aan op hun grondgebied. We volgden hun voetsporen. Soms namen ze iets mee, en gingen we achter hen aan.*” (notities, p. 12). Over het Ethiopische leger verklaart hij dan weer dat ze met hen niet in contact kwamen: “*Die zagen ons niet. We hebben nooit incidenten gehad met hen.*” (notities, p. 12). In Zwitserland verklaarde verzoeker echter geheel andersluidend dat zijn divisie het Ethiopisch leger moest bespioneren en nagaan of ze bijvoorbeeld andere wapens hadden dan het Eritrese leger (vraag 111 en 112, *Erste Anhörung*, 12 maart 2018). Waar het verzoekschrift stelt dat verzoeker zich hier niet vergist, maar dat het verschil voor hem tussen rebellen en het leger minder afgelijnd is, dient opgemerkt te worden dat dit allerminst aannemelijk is. Het is geenszins geloofwaardig dat verzoeker geen kennis zou hebben over wie hij moet bespioneren, aangezien dit logischerwijze de kern uitmaakt van zijn spionageactiviteiten. Zijn gebrek aan kennis over zijn beweerde spionageactiviteiten wordt nogmaals bevestigd wanneer de *protection officer* aan verzoeker vraagt of de rebellen die hij moest bespioneren onder een bepaalde naam georganiseerd zijn. Verzoeker antwoordt uitdrukkelijk: “*Kunama. Dat is de naam vd groepering.*” (notities, p. 9). Wanneer de *protection officer* hem er vervolgens op wijst dat Kunama een etnie is, past verzoeker zijn antwoord aan (notities, p. 9).
- Daarnaast verklaart verzoeker eerst dat hij toestemming kreeg om verlof te nemen om vervolgens opnieuw zijn antwoord te wijzigen en te verklaren dat hij enkele keren zonder toestemming verlof genomen heeft en dat hij hiervoor zelfs gestraft is geweest (notities, p. 11).
- Ten slotte verklaart verzoeker dat hij niet weet of zijn broers over een Facebook-account beschikken waarna blijkt dat hij net via Facebook geregeld met hen contact opneemt (notities, p. 7).

5. Verder wordt in navolging van verweerder vastgesteld dat verzoekers verklaringen inzake zijn reisroute een aantal grote discrepanties bevatten.

Er dient benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Zwitserse en vervolgens de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat artikel 48/6 “voornamelijk” het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit viseert als negatieve indicatie met betrekking tot de algemene geloofwaardigheid van het relaas, blijkt uit artikel 48/6 § 2 van de Vreemdelingenwet dat ook het ontbreken van de andere in artikel 48/6 § 1 elementen, waaronder de reisroute, een negatieve indicatie vormt met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas. In het kader van de op verzoeker rustende medewerkingsplicht wordt tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoeker terecht de nadruk gelegd op zijn reisroute.

In die zin dient nog te worden opgemerkt dat het niet verboden is dat in het kader van een verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van het verzoek om internationale bescherming in een Europees land bekend waren, noch is het verboden om de verklaringen afgelegd in het kader van beide procedures te vergelijken. Dergelijke informatie betreft immers “specifieke informatie” conform artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Verweerder heeft verzoeker blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud overigens duidelijk geconfronteerd met zijn andersluidende verklaringen in Zwitserland (notities, p. 18).

6. In het verzoekschrift geeft verzoeker toe dat zijn uiteenzetting over zijn vluchtroute bij de commissaris-generaal gelogen was en dat hij deze verzonnen had om geloofwaardiger over te komen, aangezien zijn vluchtroute in Zwitserland niet gelooft werd.

Hiermee haalt verzoeker de geloofwaardigheid van zijn gehele asielrelaas onderuit. Wanneer verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met zijn andersluidende verklaringen in Zwitserland, volhardt verzoeker in zijn verhaal en probeert hij de tegenstrijdigheden zelfs te wijten aan “misschien een tolkprobleem” (notities, p. 18), zonder evenwel aan de hand van concrete elementen of argumenten aan te tonen dat, waar of welke van zijn gezegden foutief zouden zijn vertaald of neergeschreven. Het feit dat verzoeker zich in het verzoekschrift excuseert voor zijn eerdere leugenachtige verklaringen, en dit na kennisname van de argumentatie in de bestreden beslissing hieromtrent, doet geen afbreuk aan zijn wisselende verklaringen over de reisroute. Hieruit volgt overigens ook dat de verschillen tussen het verhaal dat verzoeker vertelde bij de Zwitserse autoriteiten en de Belgische autoriteiten niet kunnen afgeschilderd worden als “beperkte” of “kleine” discrepanties, zoals elders in het verzoekschrift beweerd wordt.

7. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker geen duidelijk beeld wenst te scheppen over zijn werkelijke wedervaren in Eritrea en de manier waarop hij Eritrea heeft verlaten en bijgevolg faalt in zijn medewerkingsplicht. Gezien verzoeker de ware toedracht aangaande zijn vertrek uit Eritrea, die de kern van zijn asielrelaas raakt, voor de Belgische asielinstanties tracht te verhullen en zich bewust op leugenachtige verklaringen beroept, maakt hij niet aannemelijk een actuele nood aan internationale bescherming te hebben, noch dat hij in geval van terugkeer naar Eritrea het risico zou lopen te worden vervolgd dan wel het slachtoffer te worden van ernstige schade.

8. Uit het voorgaande kan dan ook enkel worden afgeleid dat verzoeker in werkelijkheid het land niet op een illegale wijze verlaten heeft maar met de toestemming van de Eritrese autoriteiten. Het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht is een voorwaarde ter verkrijging van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten (“*Eritrea: National service, exit, and return Country of Origin Information Report*” van September 2019, p. 43-45). Hieruit volgt dat verzoeker dan ook geen vervolging dient te vrezen wegens desertie en/of een illegaal vertrek uit het land of een vrees moet koesteren opnieuw te moeten dienen in het leger.

9. Verzoeker citeert in het verzoekschrift een stuk uit EASO “*Eritrea national service, exit and return*” van september 2019 dat zou bevestigen dat het bijna onmogelijk is om Eritrea met toestemming van de Eritrese autoriteiten te verlaten en dat hij bij terugkeer naar Eritrea zonder enige twijfel vervolgd zou worden. Dit betreft een verwijzing naar een algemeen rapport over de algemene situatie in het land van herkomst, maar wijzigt voorgaande concrete vaststellingen niet. Deze citaten, noch verzoekers bewering dat zijn verklaringen over zijn legerdienst overeenstemmen met deze informatie, volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft ingevolge zijn inconsistente verklaringen hier in gebreke.

10. Het verzoekschrift wijst er verder nog op dat verzoeker in het verleden reeds onderworpen werd aan vervolging als gevolg van het verlaten van zijn legerdienst en dat dit conform artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet een aanwijzing is dat de vrees voor vervolging reëel is. Er dient opgemerkt te worden dat het weerlegbaar vermoeden van artikel 48/7 pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond. *In casu* wordt - gelet op bovenstaande vaststellingen - geen geloof gehecht aan de beweerde omstandigheden van de legerdienst van verzoeker, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

11. Met betrekking tot de identiteitskaart van zijn broer W. G. G. die neergelegd wordt door verzoeker dient benadrukt te worden dat dit niets wijzigt aan bovenstaande bevindingen. Dit document bevat namelijk enkel persoonsgegevens van verzoekers broer. Het feit dat W. G. G., op 21 september 2021 de vluchtelingenstatus toegekend gekregen heeft in België, houdt geen recht op automatische erkenning voor diens familieleden in.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

13. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS